

— О, миличка, какъ ме изплаши! — извика госпожа Патонъ, като плачеше и се смѣше въ сжщото време. — Събудихъ се, Деви, и не я намѣрихъ. Бѣхъ сънена и не можахъ да разбера, какво значи това. Тя го хвана за ржката и нѣжно го погледна.

— Горката ми женичка! — прошепна той. — Лида ми каза, че ти си била пакъ болна. По-добре ли си сега?

— Азъ се чувствувамъ по-силна, Деви, щомъ ти се върна дома — отговори тя. — Но, за Бога, защо си нацапанъ съ кръвъ?

— Това е дребна работа — спокойно отвърна Деви. Ще ти разкажа, когато

Бащата нареждаше коледнитѣ подаръци. му дойде времето, а сега азъ умирамъ отъ гладъ. Приготви по-скоро вечерята, време е да посрещнемъ дѣдо Коледа. Утре ние ще имаме такова Рождество, каквото никога не сме имали досега...

Прев. Хр. К-въ